

ROZPOCZĘCIE TYGODNIA MŁODZIEŻY

Lekcja 10 — 9 marca

WIECZNA EWANGELIA BOGA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 14,6-12; Mt 24,14; Koh 12,13-14; Wj 20,2-11; Iz 21,9; 34,8-10.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Tu się okaże wytrwanie świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12).

Apokalipsa Jana wskazuje na to, że szatańskie zwiedzenia w czasach końca będą tak skuteczne, iż niemal cały świat wybierze oddawanie czci bestii i przyjmie jej znamię. Ale w Ap 14,1-5 czytamy również, że Bóg będzie miał swoją resztę — tych, którzy staną po Jego stronie, gdy większość świata się od Niego odwróci.

Ostatecznie wszyscy ludzie będą musieli wybrać nie to, czy w ogóle oddawać komuś cześć, czy nie (każdy zawsze czci kogoś lub coś), ale raczej komu oddawać cześć. Czyciele bestii otrzymają znamię na prawej ręce lub czole (symbol wyboru służenia odstępczemu systemowi czynem lub myślą).

Jednocześnie świat doświadczy wielkiego głoszenia ewangelii, jakiego nie było od czasów Pięćdziesiątnicy. Zanim kara Boża spadnie na odstępczą ludzkość, Bóg przekaże swoje ostrzegawcze przesłanie „wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom” (Ap 14,6). Bóg bowiem nie chce, by ktokolwiek zginął, ale by wszyscy byli zbawieni, jako że Chrystus złożył swoje życie w ofierze za całą ludzkość. Jest tylko pytanie, kto przyjmie tę ofiarę, a kto nie.

Tuż przed końcem świata Bóg posyła swoje ostrzegawcze przesłania symbolicznie przedstawione jako trzech aniołowie lecący środkiem nieba i przemawiający do całej ludzkości. Greckie słowo *angelos* — tłumaczone jako *anioł* — oznacza *posłańca*. Dowody zawarte w *Apokalipsie Jana* świadczą, że trzech aniołowie to symbol ludu Bożego, któremu powierzono głoszenie światu przesłania na czasy końca.

Przeczytaj Ap 14,6 i Mt 24,14. Przesłanie pierwszego anioła zostało określone jako ewangelia wieczna (zob. Ap 14,6). Jak fakt, iż przesłanie to zostało nazwane ewangelią wieczną, świadczy o treści i celu przesłania pierwszego anioła? Dlaczego przesłanie to jest tak ważne dla wszystkiego, w co wierzymy?

Pierwsze przesłanie na czasy końca to głoszenie ewangelii w kontekście goziny sądu Bożego nad światem. Ewangelia to dobra nowina o Bogu, który zbawia ludzi na podstawie wiary w Jezusa Chrystusa i Jego dzieło dokonane dla nich. Ewangelia ta jest *wieczna*, bo Bóg nigdy się nie zmienia. Jego plan zbawienia został przyjęty, zanim jeszcze zostaliśmy stworzeni (zob. 2 Tm 1,9; Tt 1,2). Przesłanie pierwszego anioła obejmuje zarówno zbawienie, jak i sąd. Jest to dobra nowina dla tych, którzy oddają chwałę Bogu i czczą Go jako swego Stwórcę, ale jest to także ostrzeżenie przed sądem dla tych, którzy odrzucają Stwórcę i znak prawdziwego Jego uwielbienia ustanowiony przez Niego — siódmy dzień tygodnia, sobotę.

Trzej aniołowie zostali przedstawieni jako głoszący swoje przesłania „dońonym głosem” (Ap 14,6,9). Te przesłania są pilne i ważne, więc muszą być usłyszane przez wszystkich, gdyż dotyczą ich wiecznego przeznaczenia. Jako takie muszą być ogłoszone wszystkim narodom, plemionom, grupom językowym i ludom. To zwiastowanie jest szczególnie istotne, gdyż w czasach końca bestia będzie sprawować swoją „władzę nad wszystkimi plemionami i ludami, i językami, i narodami” (Ap 13,7). Zwodniczym działaniem szatana o ogólnoświatowym zasięgu przeciwstawione zostaje ogólnoświatowe głoszenie ewangelii w czasach końca.

Przesłania trzech aniołów są głoszone przez lud Boży, by przeciwstawić się szatanowi i jego sprzymierzeńcom w czasach końca — smokowi symbolizującemu pogaństwo i spirytyzm, bestii z morza symbolizującej rzymski katolicyzm oraz fałszywemu prorokowi, czyli bestii podobnej do baranka, a symbolizującej odstępczy protestantyzm (zob. 13. rozdział *Apokalipsy Jana*). Owe siły zła będą działać aż do czasu siódmej plagi (zob. Ap 16,13-14). Tak więc w świecie głoszone będą dwa przeciwstawne przesłania, a każde z nich ma na celu pozyskanie lojalności mieszkańców ziemi.

Jako adwentyści dnia siódmego zostaliśmy powołani do tego, by dotrzeć do świata z prawdami zawartymi w poselstwach trzech aniołów na czasy końca. Co czynisz, by pomagać w tym dziele? Co jeszcze możesz uczynić w tym celu?

Przeczytaj Ap 14,7 i Koh 12,13-14. Co to znaczy *bać się Boga*? Jak pojęcie bojaźni Bożej ma się do ewangelii i jak ewangelia wiąże się z przestrzeganiem przykazań Bożych? (Zob. także Rz 7,7-13). Jak bojaźń Boża powiązana jest z wielbieniem Boga?

Apel: „Bójcie się Boga i oddajcie mu chwałę” (Ap 14,7), pojawia się w kontekście *ewangelii wiecznej*. Świadomość tego, czego Chrystus dokonał dla naszego zbawienia, prowadzi do pozytywnej odpowiedzi na Jego wezwanie.

W *Biblii* bojaźń Boża i oddawanie chwały Bogu są ze sobą ściśle powiązane (zob. Ps 22,24; Ap 15,4). Razem pojęcia te określają właściwą więź z Bogiem (zob. Hi 1,8) i posłuszeństwo wobec Niego.

Bać się Boga, nie znaczy odczuwać strach czy lęk przed Nim, ale traktować Go poważnie i szanować Jego obecność w naszym życiu. Lud Boży w czasach końca to ci, którzy boją się Boga (zob. Ap 11,18; 19,5). Bóg pragnie, by Jego lud miłował Go (zob. Pwt 11,13; Mt 22,37), był Mu posłuszny (zob. Pwt 5,29; Koh 12,13) i odzwierciedlał Jego charakter (zob. Rdz 22,12).

Ważne jest, by lud Boży oddawał chwałę Bogu, gdyż „nadeszła godzina sądu jego” (Ap 14,7). Sąd, o którym tu mowa, to sąd śledczy poprzedzający powtórne przyjście Jezusa, a więc z tego powodu zwany też *sądem przedadwentowym*. Celem tego sądu jest wskazanie, czy szczerze służyliśmy Bogu i czy wybór ten znajduje potwierdzenie w naszych czynach (zob. 2 Kor 5,10). Po zakończeniu tego sądu przeznaczenie każdego człowieka zostanie określone (zob. Ap 22,11), a Jezus przyjdzie, przynosząc zapłatę każdemu stosownie do jego uczynków (zob. Ap 22,12).

Sąd w 14. rozdziale *Apokalipsy Jana* jest częścią ewangelii. Dla tych, którzy mają właściwą więź z Bogiem, sąd jest dobrą nowiną — oznacza bowiem usprawiedliwienie, zbawienie, wolność i życie wieczne. Jednak ten sam sąd jest złą nowiną dla nieposłusznych ludzi, jeśli nie okażą skruchy i nie nawrócą się do Boga, by przyjąć Jego przesłanie o sądzie na czasy końca. Bóg nie chce, by ktokolwiek zginął, ale by wszyscy się opamiętali i okazali skruchę (zob. 2 P 3,9).

Czy mógłbyś sam stanąć na sądzie? Jakiego wyroku mógłbyś się spodziewać, biorąc pod uwagę twoje dotychczasowe życie? Jak twoja odpowiedź świadczy o potrzebie przyjęcia ewangelii i dlaczego ewangelia jest ściśle związana z sądem w przesłaniu pierwszego anioła?

Apokalipsa Jana wskazuje na to, że głównym zagadnieniem kontrowersji podczas ostatniego kryzysu w historii tego świata będzie kwestia oddawania czci i wierności Bogu objawiającej się posłuszeństwem Jego przykazaniom (zob. Ap 14,12). Mieszkańcy świata podzielią się na dwie grupy: na tych, którzy boją się Boga i oddają Mu cześć, oraz na tych, którzy boją się bestii i czczą ją.

Przeczytaj pierwsze cztery przykazania dekalogu (zob. Wj 20,2-11). Następnie przeczytaj 13. rozdział *Apokalipsy Jana*. Jak domaganie się przez bestię czci dla siebie (zob. Ap 13,7-8), ustanowienie obrazu bestii i zmuszanie do oddawania mu czci (zob. Ap 13,14-15), bluźnienie Bogu i Jego imieniu (zob. Ap 13,5-6) oraz narzucanie ludziom znamienia bestii (zob. Ap 13,16-17) wskazują na ataki szatana na pierwsze cztery przykazania dekalogu podczas finalnego kryzysu?

Zasadniczą koncepcją pierwszych czterech przykazań dekalogu jest oddawanie czci Bogu. *Apokalipsa Jana* wskazuje, że przykazania te będą standardem lojalności wobec Boga podczas ostatecznego kryzysu. Finalna faza wielkiego boju między Chrystusem a szatanem wyraźnie będzie dotyczyć oddawania religijnej czci ze szczególną rolą pierwszych czterech przykazań biblijnego dekalogu.

Kluczowe zagadnienie podczas finalnego kryzysu zostało podkreślone w drugim wezwaniu przesłania pierwszego anioła. Wezwanie: „Oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód” (Ap 14,7), jest niemal dosłownym cytatem z czwartego przykazania dekalogu (zob. Wj 20,11). Ten fakt wskazuje na to, że wezwanie do oddawania czci Bogu Stwórcy jest wezwaniem do świętowania soboty.

Odpoczynek i oddawanie czci Bogu siódmego dnia tygodnia — w sobotę — jest szczególnym znakiem naszej więzi z Bogiem (zob. Wj 31,13; Ez 20,12). Przesłanie pierwszego anioła to wezwanie do oddawania czci Stwórcy.

„Święcenie fałszywego dnia odpoczynku zgodnie z przepisami Kościoła, lecz wbrew czwartemu przykazaniu dekalogu, będzie znakiem wierności mocy wrogo ustosunkowanej do Boga, zaś zachowywanie prawdziwego szabatu, jako przejaw posłuszeństwa wobec prawa Bożego, będzie dowodem wierności względem Stwórcy. Podczas gdy jedna grupa przyjmie znak uległości wobec ziemskich mocy i otrzyma znamię zwierzęcia, druga wybierze znak wierności wobec autorytetu Boga i przyjmie pieczęć swego Stwórcy”¹.

Jak nasze zrozumienie prawdy o stworzeniu wiąże się ze zrozumieniem prawdy o zbawieniu? Dlaczego świętowanie soboty zgodnie z przykładem danym nam przez Boga jest dla nas tak ważne?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 435.

Przesłanie drugiego anioła ogłasza upadek — czyli odstępstwo — Babilonu i obnaża go jako fałszywy system religijny. W Ap 17,5 Babilon nazwany został *matką wszetecznic*. „Jej córki symbolizują Kościoły, które zachowują nauki matki i jej tradycje oraz idą za jej przykładem, poświęcając prawdę i akceptację przez Boga w celu zawarcia nieprawego związku ze światem”¹.

Przeczytaj Ap 14,8; 18,2; Iz 21,9. Dwukrotne powtórzenie słowa *upadł* wskazuje na stopniowe odstępstwo i oznacza pewność pełnego moralnego upadku. Babilon został przedstawiony jako już upadły, ale jego upadek jest także wskazany jako mający nastąpić w przyszłości. Dlaczego?

Eschatologiczny Babilon w *Apokalipsie Jana* to połączenie fałszywych systemów religijnych obejmujące rzymski katolicyzm i odstępczy protestantyzm. Systemy te oddadzą się na służbę szatanowi przeciwko ludowi Bożemu (zob. Ap 13,11-18; 16,13; 17,5). Ta odstępcza religijna unia będzie przejawiać arogancję starożytniej Babilonii, wywyższając się ponad Boga i starając się zająć Jego miejsce w świecie. Przesłanie drugiego anioła ostrzega lud Boży, iż ten bezbożny system coraz dalej będzie odchodził od prawdy wskutek odrzucenia światła płynącego z przesłania ewangelii w czasach ostatecznych. Jednak „upadek Babilonu będzie całkowity dopiero wtedy, gdy zostanie osiągnięty ten stan i w chrześcijaństwie nastąpi zupełne połączenie się Kościoła ze światem”².

Przeczytaj jeszcze raz Ap 14,8; 17,2; 18,3. W jaki sposób Babilon sprawia, że mieszkańcy świata upijają się winem jego rozpusty? Co symbolizuje to wino?

17. rozdział *Apokalipsy Jana* przedstawia eschatologiczny Babilon jako nieładnicę upijającą mieszkańców ziemi winem swojej rozpusty (zob. Ap 17,2).

Wino Babilonu oznacza fałszywe nauki i fałszywą ewangelię oferowaną przez ten odstępczy system religijny. Dzisiaj, gdy wiele Kościołów protestanckich, wypełniając biblijne proroctwo, w szybkim tempie usuwa różnice, które niegdyś dzieliły je od Kościoła rzymskokatolickiego, i odwraca się od biblijnej prawdy, widzimy demoralizujący wpływ wina Babilonu wśród rzekomych wyznawców Chrystusa. Dostrzegamy poglądy, takie jak teistyczna ewolucja, zupełnie przeciwne biblijnemu stworzeniu, do którego nawiązuje przesłanie pierwszego anioła, zastępowanie zasady *sola Scriptura* teologiczną tradycją, zmianę etyki nacechowaną porzuceniem biblijnych definicji płci, małżeństwa itd. Pi-jani ludzie nie są w stanie prawidłowo myśleć. Gdy ludzie upijają się duchowo winem Babilonu, ten zwodzi ich, by czcili bestię z morza i przyjęli jej znamię.

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 274.

² Tamże, s. 279.

Jak Ap 14,12 przedstawia wierny lud Boży?

Ap 14,9-10 ostrzega przed losem tych, którzy doświadczą gniewu Bożego w przeciwieństwie do wiernego ludu Bożego. W *Starym Testamencie* wylanie gniewu Bożego zostało symbolicznie opisane jako wypicie wina z kielicha (zob. Jr 25,15-16). Surowość sądu nad czcicielami bestii została wyrażona jako wypicie wina gniewu Bożego, które zostało nalane do kielicha jako „samo czyste wino” (Ap 14,10), czyli nierozcieńczzone. W starożytności często rozcieńczano wino wodą, by osłabić jego upajające działanie. Ale wino gniewu Bożego jest opisane jako *nierozcieńczone* (gr. *akratos*). Nierozcieńczone — czyste — wino oznacza wylanie gniewu Bożego z całą siłą, bez miłosierdzia.

Przeczytaj Ap 14,10-11 i 20,10-15. Jak Iz 34,8-10 i Jud 1,7 pomagają zrozumieć stwierdzenie: „A dym ich męki unosi się w górę na wieki wieków” (Ap 14,11)?

Zapowiedź męki w ogniu i siarce oznacza zupełne unicestwienie. Ogień i siarka są narzędziem kary (zob. Rdz 19,24; Iz 34,8-10). Wznoszący się dym zagłady jest znanym wyobrażeniem w *Biblii*. Izajasz prorokował o przyszłym zniszczeniu Edomu przez ogień i siarkę — Edom miał się stać płonąca smołą, która „ani w nocy, ani w dzień nie zgaśnie, jego dym wznosić się będzie zawsze” (Iz 34,10). Juda, opisując los Sodomy i Gomory, dodaje, że poniosły one karę „ognia wiecznego” (Jud 1,7). Oczywiście jest, że nie chodzi tu o ogień, który wiecznie będzie płonął, bo przecież ogień, który strawił te starożytne miasta, już dawno wygasł. To *skutki* działania tego ognia są wieczne, a nie on sam. *Wieczny ogień* w *Apokalipsie Jana* oznacza bezpowrotne unicestwienie, a sam ogień będzie płonął tak długo, aż dopełni swego dzieła.

Choć możemy być wdzięczni Bogu za prawdę o tym, że żadne płomienie piekielne nie będą płonąć wiecznie, to jednak unicestwienie w ogniu piekielnym jest straszne. Jak trwałość i surowość kary świadczy o świętym zadaniu — jakie zostało nam powierzone — polegającym na ostrzeżeniu ludzi przed tym, co nadchodzi?

DO DALSZEGO STUDIUM

Apokalipsa Jana ukazuje, że w czasach eschatologicznych lud Boży otrzymał zlecenie głoszenia światu ewangelii na czasy końca. Wydaje się, że dzieło wyznaczone nam jest niemożliwe do wykonania. Jednak Bóg obiecał nam swoją moc.

„Wielkie dzieło ewangelii nie zakończy się mniejszym objawieniem mocy Bożej niż to, jakie miało miejsce na początku głoszenia dobrej nowiny. (...) Poselstwo rozprzestrzeni się nie tyle przez rozumne wywody, co przez przekonujące działanie Ducha Świętego. Dowody zostały przedstawione, a zasiane ziarno prawdy wzrośnie teraz i wyda owoc”¹.

Zwieńczeniem głoszenia ostatecznego Bożego przesłania będzie wielki podział ludzkości na dwa obozy: na tych, którzy miłują Boga i są Mu posłuszni, oraz na tych, którzy podążają za bestią i są jej posłuszni. Ten podział został przedstawiony jako dwa żniwa: zebranie ziarna do spichlerza (zob. Ap 14,14-16) i zebranie kiści winogron, aby je podeptać w tłoczni (zob. Ap 14,17-20). To ostateczne rozdzielenie ludzkości zostało omówione w 17. i 18. rozdziale *Apokalipsy Jana*.²

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zastanów się nad odpowiedziami na następujące pytania: Kto jeszcze oprócz adwentystów dnia siódmego głosi przesłania wypływające z poselstwa trzech aniołów? Jak ten fakt świadczy o znaczeniu naszego dzieła i o tym, jak poważnie powinniśmy do niego podchodzić?

2. Dlaczego *sąd* jest niepopularnym pojęciem wśród wielu chrześcijan? Jakie znaczenie ma pojęcie *sądu przedadwentowego* dla współczesnego chrześcijaństwa? Jak możesz pomóc swoim współwyznawcom lepiej zrozumieć prawdziwe znaczenie sądu przedadwentowego?

3. Pomyśl o kwestii sobotniej w kontekście wydarzeń czasów końca. Chodzi o to, komu będziemy oddawać cześć — Stwórcy nieba i ziemi (zob. Ap 14,7) czy potędze symbolizowanej przez bestię? *Biblia* uczy, że sobota, siódmy dzień tygodnia, jest najstarszym (zob. Rdz 2,2-3) i najbardziej podstawowym znakiem stwórczej roli Boga w powołaniu do istnienia nieba i ziemi. Czego ta prawda uczy nas o tym, dlaczego sobota, jako główny element jednego z dziesięciorga przykazań Bożych (zob. Ap 14,12), odgrywa tak istotną rolę podczas ostatecznego kryzysu?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 439.

² Przeczytaj także rozdział *Ostatnie ostrzeżenie*, w: tamże, s. 433-439.